

21^e Zondag door het jaar B
Ben Frie SJ

Misschien is het wel de moeilijkste zinsnede uit het evangelie, die heel directe vraag: 'Wilt ook gij soms gaan?' Het is heel confronterend, Jezus ten voeten uit, Hij die zich Gods voedsel noemt voor de mens, die zegt van God te zijn uitgegaan om dan ook weer naar Hem terug te keren – ergeren die woorden je? 'Deze taal stuit iemand tegen de borst', zeggen zijn eigen leerlingen. 'Wie is nog in staat naar Hem te luisteren?'

'Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, zal leven in eeuwigheid', dat is de korte inhoud van het voorafgaande. Dat heel expliciete, dat heel fysieke, dat is het wat op weerstand stuit. Jezus dwingt zijn gehoor compromisloos te aanvaarden dat je volledig één met Hem moet worden in een eerder mystieke dan fysieke eenheid. Je moet aanvaarden dat Hij zich manifesteert als God die leven wil geven; pas als je daarmee instemt zul je een deel van zijn leven krijgen.

'Het vlees maakt niet levend, het is de Geest die dat doet. Wat ik gezegd heb, is Geest, en leven. Maar er zijn er onder u, die Mij niet vertrouwen.' Later zegt Hij, dat zijn rijk niet van deze wereld is. De werkelijkheid waar Hij voor staat, is niet aards, stoffelijk, afgestemd op bezit of rijkdom. Of eer. Dat maakt het allemaal zo moeilijk aanvaardbaar: waar lever je je aan uit als je hierin meegaat? Wat voor leven is dat dan, wat Hij geeft?

Er zijn een paar voorwaarden aan het kunnen meegaan met Jezus' verkondiging en daar trouw aan te blijven, daarin te blijven geloven. Het begint met aanvaarden dat God tijdloos is, dat Hij boven de tijd staat. En dan aanvaarden dat Hij uit zijn tijdloosheid verschijnt in onze tijd, in ons mensenbestaan. En dan aanvaarden dat Hij je leven beter maakt, groter, sterker en zelfs tijdloos laat zijn, uiteindelijk. Het is geloven in eeuwig leven, waar Jezus toe oproept, je laten optillen uit de menselijke betrekkelijkheid en voedsel krijgen, energie, kracht om tegen het leven opgewassen te zijn of beter nog: het leven volop kunnen leven, wat er ook gebeurt, naar God toe, naar de eeuwige geborgenheid, naar de volmaaktheid toe. Niets zal je meer ontbreken, alles is vervuld. Jij van God en God van jou, alles in allen.

Die taal stuit ons tegen de borst, en dat is heel voorstelbaar. Het lijkt een fantast die aan het woord is. Kijk in de wereld van vandaag: spanningen, onheil, het ene probleem na het andere – en daar worden we dan boven uitgetild? Dat zou je wil willen, maar zo werkt het niet.

Wij worden voor het blok gezet. Kiezen voor God, geloven in Jezus – wat maakt je leven zinvol? Geloof je in de aanwezigheid van God zelf in de tekens van brood en wijn, de aanwezigheid van Hem te midden van hen die zich aan zijn tafel genodigd weten? Wie hier deelneemt aan de heilige geheimen, is niet zeker van geluk, van een goed leven. Je mag erop vertrouwen dat God zich zal laten voelen in je leven, maar dan zul je moeten blijven kiezen voor Hem, voor leven met Hem – wat dat dan ook kan inhouden. Je moet eraan werken, ernaartoe groeien en door goed en kwaad heen de gemeenschap zien ontstaan rond Jezus, door Hem die is en die was en die komt, al lopen er nog zoveel mensen van weg.

Vrouwen, weest onderdanig aan uw man. Dat is nou taal die ons tegen de borst stuit. Maar ook daarvan geldt: kijk wat er bedoeld is. Het begint met 'wees elkaar onderdanig uit ontzag voor Christus'. Ook verderop gaat het over wederkerigheid: mannen, hebt uw vrouw lief, en de betekenis die Jezus daaraan geeft is ook:

onderdanigheid, inschikkelijkheid. De onderlinge trouw van man en vrouw gebruikt Paulus als beeld voor de onlosmakelijke band tussen Christus en zijn kerk, zijn liefdesgemeenschap.

Toen het Joodse volk het beloofde land bereikte, moest het kiezen: leven we met al die goden die ze er hier op nahouden, of kiezen we voor onze eigen, ene God, de Heilige Israels? In dat stadium van hun geschiedenis zeiden ze: 'we denken er niet aan de Heer te verlaten'. Naar wie zouden zij anders gaan? Zijn woorden zijn woorden van eeuwig leven en zij geloven en weten dat Jezus de Heilige Gods is. Als u dat met hen meezegt, ik denk er niet aan de Heer te verlaten, dan kon het wel eens zijn dat u gaat ervaren dat God ons vergezelt in alles wat wij meemaken en moeten doorstaan. Dat Hij ons werkelijk voedt met de persoon van Jezus. Wie kan dat nou afwijzen?